

תת"ע 8349/12/21 - מדינת ישראל נגד אנואר אבו עראר ע"י

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8349-12-21 מדינת ישראל נ' אבו עראר
כב' הש' אלון אופיר

מאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב
נגד	
נאשמים	אנואר אבו עראר ע"י ב"כ עו"ד צחי לסרי

גזר-דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה בניגוד לסעיף 67 בפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961.

בהתאם לעובדות כתב האישום נהג הנאשם ביום 14.11.21 רכב בכביש 60 וזאת לאחר שביום 17.10.21 נפסל על ידי קצין משטרה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה.

הנאשם הודה במיוחס לו והצדדים טענו בפני לעונש באופן פתוח ללא כל הסדר טיעון.

בטיעוניה, ציינה המדינה כי נהיגת הנאשם בזמן פסילה, לא באה בעקבות פסילה שהטיל בית המשפט אלא פסילה מנהלית של קצין משטרה בעקבות תאונה קטלנית בה היה מעורב הנאשם כנהג.

בנסיבות אלה, ביקשה המדינה לקבוע מתחם ענישה אשר מתחיל במאסר מותנה ועד מספר שנות מאסר לצד מתחם פסילה אשר מתחיל ב-6 חודשי פסילה ומגיע עד למספר שנות פסילה.

מאחר והנאשם שנוהג משנת 1995 צבר לחובתו 40 עבירות תעבורה, עותרת המדינה לענישה הכוללת חודשיים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד פסילה בפועל שלא תפחת מ-18 חודשים.

ב"כ הנאשם סבר כי אין כל הצדקה לענישה הכוללת מאסר או פסילה בפועל של רישיון נהיגת הנאשם.

לשיטתו נסיבות אישיות חריגות הובילו בפרשה זו לנהיגת הנאשם לאחר שאכן נפסל מנהלית למשך 90 יום לאחר שהיה מעורב בתאונת דרכים קטלנית.

ראשית, טוען ב"כ הנאשם כי כתב אישום בגין אותה תאונה קטלנית נשוא ההליך המנהלי, עדיין לא הוגש כנגד הנאשם וגם כל בקשה להארכת הפסילה המנהלית לא באה מטעם הפרקליטות.

בנוסף, ביום האירוע, הנאשם, שהוא רופא כירורג בבית חולים סורוקה, ניתח ילד כבן 10, ולאחר ששב לביתו בשוב עומר, החלה החמרה במצבו של המנותח והוא נקרא טלפונית לשוב במהירות לבית החולים. לאחר שניסה להזמין מונית ולאחר שהתברר כי רק בתום 45 דקות המתנה תגיע כזו, החליט הנאשם לנהוג ברכבו לבית החולים, הגם שהמדובר היה בנהיגה שלו בזמן פסילתו המנהלית.

בנסיבות אלה, אין לשיטת ההגנה הצדקה לענישה מעבר לקנס ולענישה מותנית.

כאשר התבקשה ההגנה לתמוך את טענותיה ביחס לנסיבות החריגות במסמך רלוונטי מטעם בית החולים, נשלח אכן מסמך כמתואר לעיל, אך בסופו של יום, ומאחר ועורך המסמך (פרופסור לכירורגיה מבית חולים סורוקה) לא התייצב בבית המשפט להעיד על המסמך שצורף, התבקשתי על ידי הנאשם לכתוב את גזה"ד מבלי שתוכן המסמך המצורף הוכח כנדרש בבית המשפט.

דין וגזירת הדין -

הערך המוגן בעבירה של נהיגה של בזמן פסילה הוא שלום הציבור וזכותו לנוע בדרכים בבטחון.

בפרשה זו יש לקבוע את מתחם העונש הראוי ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה אשר התרחשה בעקבות החלטה על פסילה מנהלית של רישיון הנהיגה אותו אחז הנאשם כדין טרם החלטת קצין המשטרה.

בעובדות כתב האישום אשר הוגש, לא פרטה המדינה מה היה הרקע להליך הפסילה מנהלית של הנאשם (המדינה הוסיפה נתון זה רק בטיעוניה לעונש מבלי שצו הפסילה עצמו הוגש במסגרת טיעוניה לעונש בפרק ה"ראיות לעונש"), ולמעשה ניתן ללמוד מעובדות כתב האישום כי נהיגת הנאשם בזמן פסילתו המנהלית באה על רקע אירוע אחד ובודד של פסילת רישיונו על ידי הרשות המבצעת ולא על ידי הרשות השופטת.

ביום 20.1.20 קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כבוד השופטת שלו, בעפ"ת 21538-08-19 מדינת ישראל נגד גניים (להלן - פרשת גניים) את הדברים הבאים:

"לא אחת נקבע, כי העבירה של נהיגה בזמן פסילה היא אחת מעבירות התעבורה החמורות, שכן מעבר לסכנה הנשקפת לציבור, מנהיגתו של מי שרשות מוסמכת קבעה כי הוא מסוכן באופן המצדיק את פסילתו; הרי שמדובר בעבירה המבטאת זלזול בשלטון החוק וברשויות אכיפת החוק.

יפים בהקשר זה דברי כב' השופט לוי ברע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו-לבן (8.5.07):

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב... על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי 'מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רישיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים'."

על כן, נקבע בפסיקה ענפה, כי על בתי המשפט להטיל בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה ענישה מחמירה, לרבות עונשי מאסר בפועל; ובעניין **אבו לבן** הנ"ל נקבע, כי אין מניעה להטיל עונש של מאסר בפועל בגין עבירה זו, גם על מי שלא תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי (ראו גם רע"פ 1211/12 **ישראלי נ' מדינת ישראל** (15.2.12)). הדברים נכונים, על אחת כמה וכמה, בעניינו של מי שאין זו הרשעתו הראשונה בעבירה זו. וכך נקבע ברע"פ 1483/19 **ליפשיץ נ' מדינת ישראל** (6.3.19, להלן - עניין **ליפשיץ**):

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סכנה לביטחונם ולשלומם של הנהגים והולכי הרגל שבסביבה, והיא אף משקפת יחס מזלזל בחיי אדם, בצווי בית המשפט ובחוק... בנהגו בפעם השלישית בזמן פסילה, בעוד עונש מאסר בשל פסילה בזמן נהיגה תלוי ועומד מעל לראשו, ביטא המבקש כי אין עליו מורא הדין והוא אינו נרתע מסיכון חיי אדם. יש לייחס חומרה רבה להתנהגות זו, המצדיקה, בנסיבות העניין, עונש מאסר בפועל כפי שנגזר על המבקש".

בפרשת גניים קבע בית המשפט המחוזי כמתחם ענישה ראוי עונש מאסר בפועל שנע בין 6 ועד 20 חודשי מאסר.

אלא שהמתחם לעיל נקבע בפרשת גניים על רקע הדברים הבאים:

"בענייננו, מעבר לחומרת העבירות כשלעצמן, הרי שהנסיבות הקשורות בביצוען, מציבות את הפגיעה בערכים המוגנים ברמה גבוהה. המשיב נהג ברכב לאחר שנפסל במסגרת חמישה גזרי דין שונים, לפסילה מצטברת של 88 חודשים; ובעת שרשיון הנהיגה שלו פקע לפני למעלה מ-14 שנה; ומכלול נתונים אלו, מעיד הן על רמת המסוכנות הגבוהה לבטחון הציבור כתוצאה ממעשיו, והן על רמת הזלזול וההתעלמות שלו מהוראות רשויות אכיפת החוק".

במקרים אחרים שקדמו לפסיקה לעיל, וכאשר הנסיבות היו שונות וקלות יותר, קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מתחמים אחרים לעבירה של נהיגה בזמן פסילה:

בעפ"ת 59810-07-12 דרור אביטל נגד מדינת ישראל נקבע:

"מתחם הענישה הקבוע לעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר על תנאי בנסיבות קלות באופן מיוחד, עד לתקופת מאסר בת שנה".

מתחם תקופת פסילת רישיון הנהיגה ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נקבע

בעפ"ת 43966-08-13 (מחוזי באר-שבע) חאלד זידאן נגד מדינת ישראל:

"הטווח של עשרים וארבעה חודשי פסילת רישיון הינו בתוך מתחם העונש ההולם, אשר נע בין 6 חודשים ועד לחמש שנים."

כפי שנקבע בסעיפים 40ב', ג' ו-ט' של חוק העונשין, לחומרת מעשה העבירה בנסיבות ובמידת אשמו של הנאשם יינתן המשקל הראוי לצורך קביעת מתחם הענישה המתאים למקרה הנדון.

בפרשה שבפני ולפי עובדות כתב האישום הכולל את פרטי רישיון נהיגת הנאשם, הנאשם **מורשה במקור לנהיגה**.

לא יוחסו לנאשם בכתב האישום עבירות נלוות זולת עצם הנהיגה בפסילה (לא נמלט משוטרים ולא יוחסה לו התנהגות אותה ניתן להגדיר כבריונות כבישים).

נהיגת הנאשם באה על רקע החלטת פסילה של קצין משטרה, כאשר בעובדות כתב האישום לא צוין מה משכה של פסילה זו, מה המקור לה (בעקבות איזה אירוע היא הוטלה), ולמעשה כתב האישום מתאר לאקונית אירוע מנהלי בודד בו קצין משטרה פסל את רישיון נהיגת הנאשם כאשר האחרון נהג רכב עת פסילה זו הייתה פעילה.

בנסיבות אלה, כפי שנוסח כתב האישום בו הודה הנאשם, מידת הפגיעה בערך המוגן היא קלה, ולכן אני קובע (כפי שגם עתרה המדינה בטיעוניה) כי מתחם הענישה בפרשה זו על פי עובדותיה שבכתב האישום ינוע בין עונש של מאסר מותנה ועד לעונש של שנת מאסר בפועל.

מתחם הפסילה בפועל ינוע בין 6 חודשי פסילה ועד ל- 60 חודשי פסילה בפועל והכל כפי שנקבע

בפסיקה הרלוונטית שצוטטה על ידי לעיל לנסיבות קלות של ביצוע עבירה זו.

ניתוח נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה ללא כל הסדר טיעון וללא כל תיקון של כתב האישום המקורי.

יש לקחת נתון זה לזכותו.

הנאשם אדם נורמטיבי לחלוטין, נעדר כל עבר פלילי, אך מבחינה תעבורתית הוא אוחז ברישיון נהיגה משנת 1995 ולחובתו 40 הרשעות קודמות.

ניתוח עברו התעבורתי מראה כי בשנת 1997 גרם לתאונה קלה בגינה נשלל רישיונו ל-45 יום ולחובתו גם עבירת מהירות בגינה נפסל רישיונו למשך 80 יום, בשנת 2011.

למעט שתי עבירות משמעותיות אלה, כל יתר הרשעות הנאשם הן עבירות קנס ואין לחובתו עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילה, כך גם לא תלוי כנגדו מאסר מותנה או פסילה מותנית בגין עבירה קודמת.

עמוד 4

עברו של הנאשם אינו מלמד על נהג זהיר בדרך כלל, אך מנגד לא ניתן להגדירו כעברין תנועה כבד ורציוניסט שלחובתו ביצוע עבירות תנועה קשות בתדירות גבוהה.

אני מגדיר את עברו התעבורתי של הנאשם כעבר בינוני שיש לתת לו משקל במשך הפסילה בפועל שתיגזר אך לא ביחס לרכיב המאסר.

ככל שהדבר קשור לנסיבותיו האישיות של הנאשם, המדובר ברופא כירורג נורמטיבי שעיסוקו בהצלת חיי אדם, וללא ספק יש אינטרס ציבורי בניידותו של אדם העוסק במקצוע מסוג זה לטובת הגעתו המהירה והקלה ככל הניתן לטיפול בחוליו.

כפי שהוסבר לעיל, בסופו של יום, לא תמך הנאשם את הנסיבות שהובילו אותו לטענתו לבצע את העבירה במקרה זה בעדות תומכת שהתייצבה בבית המשפט, ולכן לא ניתן משקל ממשי לטענות ראשוניות אלה שהעלתה ההגנה, אך נכון בעיני לתת משקל ראוי לאופי עבודתו של הנאשם כרופא נורמטיבי אשר עוסק מדי יום בהצלת חיי אדם, ולאינטרס הציבורי שיש בניידותו אגב ביצוע איזון ראוי מול האינטרס להעניש את מי שנוהג בפסילה משיקולי גמול והרתעה.

בנסיבות המתוארות לעיל, ולאחר שאיזנתי בין כלל השיקולים לקולה ולחומרה, אני מחליט שלא להחמיר מעבר לחלקו הנמוך של מתחם הענישה ככל שהדבר קשור לרכיב המאסר, אך ביחס לרכיב הפסילה בפועל, ולאור עברו התעבורתי של הנאשם (שאינו עבר קל), נכון בעיני בהתחשב גם בהודאתו, נורמטיביות חייו ומקצועו לגזור תקופת פסילה בת 9 חודשים.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 2000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 9 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 180 יום מהיום במזכירות בית המשפט **ואם לא יעשה כן יחשב**

הנאשם פסול מיכולת לקבל או להחזיק רישיון נהיגה, אך פסילתו לא תימנה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשם 6 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה.

של נהיגה בזמן פסילת רישיון נהיגה והכל תוך 3 שנים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשפ"ב, 06 מרץ 2022, בנוכחות הצדדים.